

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců Mgr. Martina Kříže a Mgr. Gabriely Bašné v právní věci žalobce: **4VIP s.r.o.** se sídlem Praha 4, Kunratice, Velké Kunratické 1362/29, IČ 279 68 693, zast. Mgr. Janem Boučkem, advokátem se sídlem Praha 1, Charvátova 11, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel** se sídlem Praha 4, Budějovická 1387/7, o žalobě proti rozhodnutí Celního ředitelství Praha ze dne 8.12.2010, č.j. 12129-2/2010-170100-21,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Celního ředitelství Praha ze dne 8.12.2010, č.j. 12129-2/2010-170100-21, se z r u š u j e a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 14.826,- Kč do 1 měsíce od právní moci rozsudku k rukám právního zástupce žalobce Mgr. Jana Boučka, advokáta.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí Celního ředitelství Praha (nyní Generální ředitelství cel), kterým bylo k jeho odvolání změněno rozhodnutí Celního úřadu Praha D1 (dále jen celní úřad) ze dne 26.11.2009, č.j. 19832-2/2009-176800-021 tak, že podle § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004Sb., správní řád (dále jen správní řád) byla výroková část původní výrokové části prvoinstančního správního rozhodnutí nahrazena výrokem: „Podle ustanovení § 135d odst. 3 zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních v platném znění, a s použitím § 67 zákona č. 500/2004 Sb.,správní řád v platném znění, se ukládá právnické osobě 4 VIP s.r.o., IČ 27968693, se sídlem Karlovy Vary, Mattoniho nábřeží 204, PSČ 360 01 povinnost uhradit náklady v souvislosti se zničením zboží, u kterých bylo rozhodnuto o jejich propadnutí, nebo zabrání

rozhodnutím Celního úřadu v Karlových Varech č.j. 4592-3/2009-086100-021 ze dne 27.05.2009, a to ve výši 48.603,10 Kč, na bankovní účet číslo 19-57729011/0710, variabilní symbol: 21117, specifický symbol: 27968693. Náklady jsou splatné v souladu s ustanovením § 39 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád v platném znění, do 30 dnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí.“

Žalobce v žalobě poukázal na ustanovení § 135d odst. 3 zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních (dále jen zákon o spotřební dani) a tvrdil, že rozhodnutí o uložení povinnosti k náhradě nákladů na správu a zničení propadlého zboží je akcesorické povahy k rozhodnutí o propadnutí zboží, tzn. že rozhodnutí o povinnosti pachatele k náhradě nákladů spojených se správou a zničením propadlého nemůže samo o sobě obstát, je-li nezákonné rozhodnutí o propadnutí zboží. Dále žalobce popsal podstatu správního deliktu, za který mu byla uložena sankce-pokuta ve výši 100.000,- Kč a propadnutí zboží, podle níž měl žalobce prodávat zboží-alkohol, tabák a tabákové výrobky v prostorách nez kolaudovaných k takovému účelu. Jednalo se přitom o zboží, u něhož byla splněna daňová povinnost, bylo řádně opatřené předepsanými nálepkami-kolky, prokazujícími jeho zdanění. V žádném případě se nejednalo o neoznačené tabákové výrobky nebo lihoviny. Namítal, že každá zákonná norma a její výklad musí současně splňovat podmínky legality, legitimacy a proporcionality. Ustanovení § 135d odst. 1 zákona o spotřebních daních atribut proporcionality postrádá, neboť žalobce se pouze provinil prodejem značených alkoholických a tabákových výrobků v prostorách nez kolaudovaných pro takový účel. Zboží nabyt legálním způsobem, jedná se o zboží, které bylo zabaleno v neprodyšných obalech a nejedná se o žádný volně přístupný materiál, který by mohl jakkoliv ohrožovat věci či osoby, jedná se o běžné spotřební zboží, jehož dostupnost je omezena pouze věkem kupujícího. Hodnota zboží, které bylo celními úředníky zajištěno a následně bylo rozhodnuto o jeho propadnutí a zničení, je ve výši přibližně 3 miliony Kč. Taková sankce je zcela nepřiměřená míře provinění a společenské nebezpečnosti jednání, spočívajícího pouze v tvrzeném prodeji značených alkoholických a tabákových výrobků v prostoru, který nebyl stavebně technicky určen k takovému prodeji. Sankce propadnutí zboží je další sankcí vedle pokuty za provinění ve výši 100.000,- Kč. U žalobce bylo zasaženo vlastnické právo zaručené čl. 11 Listiny základních práv a svobod (dále jen Listina), neboť nepřiměřený postih ve formě uložení pokuty, propadnutí a zničení zboží, a povinnost k náhradě nákladů na zničení zboží v daném případě znamená podstatné zmenšení majetku žalobce a součet všech těchto postihů-následků je nepřiměřený povaze a závažnosti deliktu.

Tvrdil, že v projednávané věci od počátku nebyly splněny zákonné podmínky § 42 zákona o spotřebních daních, tím méně podmínky pro to, aby bylo rozhodnuto o propadnutí zboží podle § 135d odst. 1 téhož zákona. Nejednalo se o zboží ve smyslu § 42 citovaného zákona, takže celní orgány nebyly oprávněny toto zboží vůbec zajistit, natož následně rozhodnout o jeho propadnutí.

Ze shora uvedených důvodů nemohlo být proto rozhodnuto ani o zničení zboží. Proto postrádá zákonný podklad i rozhodnutí ukládající žalobci povinnost uhradit náklady na správu a zničení zboží. Náklady vynaložené celními orgány na zničení propadlého alkoholu a tabákových výrobků nejsou účelně vynaloženými náklady, neboť celní orgány nebyly a nejsou nadány pravomocí rozhodnout o propadnutí značených lihovin a tabákových výrobků podle § 135d odst. 1 zákona o spotřebních daní a **contrario**. Celní orgány vykonávaly státní moc v rozporu s čl. 2 odst. 3 Ústavy ČR. Opodstatněnost žalobních námitek byla potvrzena i pravomocným rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 22.12.2010 č.j. 57Ca 85/2009-59, kterým bylo pro nezákonnost rozhodnutí Celního ředitelství Plzeň ze dne 20.08.2009 č.j. 6889-02/09-1601-21, jímž bylo v druhém stupni rozhodnuto o uložení sankce – pokuty 100.000,- Kč a o propadnutí (posléze zničeného) zboží žalobce.

Žalobce žádal, aby soud žalobou napadené rozhodnutí, popřípadě rozhodnutí správního orgánu I. stupně, zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný argumentoval obdobně jako v odůvodnění svého rozhodnutí s tím, že žalobou napadeným rozhodnutím byla sankce ve výši 200.000,- Kč snížena na částku 100.000,- Kč. Žalovaný k tvrzení žalobce, že se jedná o rozhodnutí akcesorické povahy k rozhodnutí o propadnutí zboží poukázal na § 135d odst. 3 zákona o spotřebních daní a uvedl, že jiný zákonný postup nebyl v této věci možný. Rozhodnutí Celního úřadu Karlovy Vary a Celního ředitelství Plzeň, kterými byla uložena sankce pokuty a sankce propadnutí zboží, nabyla právní moci dne 24.08.2009 a pokud celní úřad propadlé zboží zničil, což mu ukládá ustanovení § 135d odst. 5 citovaného zákona, předepsal náklady, které mu vznikly žalobci. Podle názoru žalovaného nevzbuzuje ustanovení § 135d odst. 3 zákona o spotřebních daní pochybnosti. Náklady byly žalobci předepsány v souladu s platnou právní úpravou. Žalobou napadené rozhodnutí tak neshledal nezákonným.

Jinou otázkou je následné zrušení rozhodnutí Celního ředitelství Plzeň Krajským soudem v Plzni rozsudkem č.j. 57Ca 85/2009-29 ze dne 22.12.2010. Tento rozsudek tak nemohl ovlivnit napadené rozhodnutí Celního úřadu, které bylo vydáno dne 26.11.2009 ani rozhodnutí žalovaného, které bylo vydáno dne 08.12.2010. Ani v tomto ohledu tak žaloba není důvodná. Podle názoru žalovaného je cestou k přezkoumání rozhodnutí vydaných žalovaným a celním úřadem použití mimořádných opravných prostředků v souladu s ustanovením správního řádu, nikoliv správní žaloba. Žalobce zvolil i variantu použití mimořádného opravného prostředku a podal dne 10.02.2011 žádost o obnovu řízení vztahující se k napadenému rozhodnutí i rozhodnutí celního úřadu. Tato žádost byla zaevidována žalovaným pod č.j. 3353/2011-170100-021, její přílohou a důvodem podání žádosti o obnovu řízení byl uvedený rozsudek Krajského soudu v Plzni. K dotazu žalovaného sdělilo Celní ředitelství Plzeň podáním ze dne 17.05.2011 č.j. 4114-2/2011-160100-021, že podalo kasační stížnost proti citovanému rozsudku Krajského soudu v Plzni. Odkladný účinek kasační stížnosti požadován nebyl a nové rozhodnutí ve věci prozatím nebylo vydáno. Ve věci obnovy řízení nebylo doposud žalovaným rozhodnuto. V momentě, kdy žalovaný ve věci obnovy řízení rozhodne a obnovu řízení povolí, bude soud neprodleně informovat a navrhne soudu, aby řízení ve věci správní žaloby přerušil podle § 47 odst. 2 s. ř. s.

V podání ze dne 18.07.2011 žalobce k vyjádření žalovaného uvedl, že o kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem dosud nebylo rozhodnuto, a proto je třeba vycházet z pravomocného rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 22.12.2010.

V podání ze dne 16.08.2013 žalobce sdělil, že byl dne 06.08.2013 Ústavním soudem vyhlášen náleze ve věci sp.zn. PL Ús 37/11, který se týká základu věci, tedy zda správní orgán byl či nebyl oprávněn zajistit alkohol a následně jej i zničit. Z řešení této otázky se pak odvíjelo i řešení otázky nastolené žalobou, tedy zda mohla být uložena žalobci náhrada nákladů za zničení zajištěného zboží. I přes zamítnutí citovaným náleze Ústavního soudu je možno dovodit oprávněnost žaloby žalobce v projednávané věci. Byť Ústavní soud dovodil, že ustanovení § 135d odst. 1 zákona o spotřebních daní není v rozporu s ústavním pořádkem ČR jako celek, zároveň vyslovil závěr, že ustanovení žádné správní normy není možno vykládat izolovaně od jeho smyslu a od vztahu ke specifické věci, respektive je možno vykládat právní normu ve smyslu správního uvážení, zda jej aplikovat či nikoliv s ohledem na princip proporcionality. Pod bodem 69. nálezu je uvedeno „uložení sankce propadnutí věci by mohlo být protiústavní v konkrétním případě. Posoudit protiústavnost aplikace této sankce v konkrétním případě z výše naznačených hledisek je oprávněn samotný správní orgán,

respektive obecní soud. Absence explicitní úpravy takové možnosti v zákoně není sama o sobě důvodem pro zásah Ústavního soudu ani proto, aby Ústavní soud vyslovil protiústavnost této mezery v právu “. Podle žalobce tak z nálezu vyplynulo, že se ztotožňuje s názorem Krajského soudu v Plzni, který řešil prejudiciální otázku tohoto řízení, tedy otázku o neproporcionalitě sankce propadnutí věci (vedle sankce peněžité) uložené za porušení povinnosti žalobce k prodeji alkoholu a tabákových výrobků v prostoru k tomu stavebnětechnicky určeném. Pokud byl názor Krajského soudu v Plzni v projednávané věci takový, že norma je celá protiústavní, pak s ohledem na závěry soudu a s ohledem na výkladové pravidlo a maiori ad minus je nutno dovodit, že v daném případě došlo k porušení povinnosti správního orgánu řádně na základě principu proporcionality hodnotit skutkové okolnosti daného případu a dospět k závěru, že finanční sankce za porušení povinnosti je v daném případě dostačující a zajištění věcí, jejich propadnutí, zničení a následné uložení povinnosti uhradit částku za jejich zničení bylo/je protiprávní. Ke svému vyjádření žalobce citovaný nálezný Ústavního soudu připojil. Z jeho obsahu pak vyplynuly závěry, které žalobce ve svém podání učinil.

V podání ze dne 01.11.2013 žalobce sdělil, že dne 31.10.2013 obdržel rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 30.09.2013 ve věci sp.zn. 57 Af 41/2011, kterým bylo zrušeno rozhodnutí Celního ředitelství Plzeň č.j. 6889-02/09-1601-21. Zrušené správní rozhodnutí bylo právním základem pro žalobou napadené rozhodnutí v nyní projednávané věci u Městského soudu v Praze, jímž bylo rozhodnuto o uložení povinnosti žalobci k náhradě nákladů v souvislosti se správou a zničením propadlého zboží žalobce. Žalobce doplnil, že rozsudek Krajského soudu v Plzni je v souladu s nálezem Ústavního soudu ze dne 06.08.2013 sp.zn. PLÚS 37/11 (poznámka soudu: nálezný je datován dnem 30.07.2013), kterým bylo rozhodnuto o „výkladu“ sankčního ustanovení na základě kterého byl žalobci uložen trest propadnutí věci. Jak je patrné z nálezu Ústavního soudu, tak i z rozhodnutí Krajského soudu v Plzni, správní orgán se nezabýval otázkou přiměřenosti uložené sankce. Žalobce si dokáže představit jen situaci, že rozhodnutí Krajského soudu v Plzni bude formálně napadeno kasační stížností, avšak reálně si nedokáže představit situaci, že by Nejvyšší správní soud toto rozhodnutí zrušil. Ke svému podání připojil citovaný rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 30.září 2013 č.j. 57 Af 41/2011-169, z jehož obsahu vyplynuly skutečnosti žalobcem tvrzené. V odůvodnění rozsudku Krajský soud v Plzni mj. uvedl, že pro posouzení věci jsou rozhodné závěry, ke kterým dospěl Ústavní soud v nález ze dne 30.07.2013 sp.zn. PLÚS 37/11 s tím, že z odůvodnění rozhodnutí Ústavního soudu vyplývá, že i při ukládání trestu propadnutí věci je „při rozhodování o uložení této sankce v každém jednotlivém případě zachována možnost zohlednit kromě závažnosti deliktu a okolností jeho spáchání i majetkové poměry odpovědného subjektu a případně tuto sankci neuložit. Povinnost zvažovat při aplikaci dopady sankce ve vztahu k majetkové podstatě odpovědného subjektu vyplývá přímo z ústavního pořádku, protože jakékoliv uložení majetkové sankce je vždy zásahem do jeho vlastnického práva podle článku 11 Listiny a musí proto v každém individuálním případě obstat z hlediska výše uvedených ústavních kritérií pro přezkum sankcí “. Podle stanoviska Krajského soudu v Plzni se žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí možným dopadem sankce ve vztahu k majetkové podstatě vůbec nezabýval, žádné úvahy v tomto směru neučinil. Namítá-li tak žalobce v první skupině žalobních bodů, že došlo k propadnutí výrobků v hodnotě okolo 3 miliónů Kč, čímž bylo zasaženo vlastnické právo žalobce ve smyslu čl. 11 Listiny, nemůže soud přezkoumat správnost závěrů žalovaného o tom, že ani tyto okolnosti neznemožňují uložení trestu propadnutí předmětného zboží s ohledem na majetkovou podstatu žalobce, respektive zda by uložená sankce neměla „likvidační nebo rdousící charakter“ ve vztahu k žalobci. Ve zbytku soud neshledal první skupinu žalobních bodů důvodnou, neboť Ústavní soud nepovažoval spornou právní úpravu neústavní. Podle

Krajského soudu v Plzni nebyla opodstatněná ani druhá skupina žalobních bodů, kde žalobce namítal porušení svých procesních práv, konkrétně procesní pochybení Celního úřadu Praha D-1 v nezaslání protokolu o místním šetření, o jejichž zaslání zástupce žalobce výslovně požádal. Podle soudu uvedené nemohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí a nezkrátilo žalobce na možnosti žalobce uplatňovat jednotlivá procesní práva a konat procesní úkony, jež by byly způsobilé přivodit pro něho příznivější rozhodnutí ve věci samé. Žalobci byl znám obsah protokolu o místním šetření, respektive kontrolních zjištění, byl přítomen celému průběhu místního šetření a protokoly o místním šetření podepsal, ani zástupci žalobce nebylo nijak bráněno v účasti při místním šetření. Nevěrohodným soud shledal tvrzení žalobce, že jeho jednatel je osobou neznalou českého jazyka z důvodu v rozsudku podrobně uvedených. Soud neshledal důvodnou ani třetí skupinu žalobních bodů, kdy se neztotožnil se žalobcem v jeho názoru, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné z důvodu podrobně soudem uvedených. K vlastnímu řešení sporné otázky, zda je za místo prodeje možné považovat celý plechový kontejner, pokud je slovy žalobce v jedné jeho části „prezentována část sortimentu s nímž se velkoobchodním způsobem obchoduje, tedy prostory jakési vzorkové prodejny“ a ve druhé části oddělené plechovou příčkou opatřenou dveřmi, které byly po celou dobu prováděné kontroly otevřeny a prostor byl zcela volně přístupný, se soud ztotožnil s výkladem pojmu „prodej zboží“ učiněným žalovaným, totiž že pojem „prodej zboží“ v souvislosti s kontrolou dodržování zákazu prodeje lihovin a tabákových výrobků dle § 133 zákona o spotřebních daních je nutné chápat jako komplexní činnost prodejce prováděnou takovým způsobem, aby vytvořil příležitost uzavírat kupní smlouvy se zákazníky. Podle soudu je za prodej zboží nutné považovat všechny bezprostřední činnosti, bez kterých by nemylo možné prodej uskutečnit. I transport vybraného zboží v požadovaném množství kupujícímu z prostoru jeho uložení, aby jej tento získal do své dispozice. Vzhledem k tomu, že žalobce v obou částech plechového kontejneru prováděl činnosti, které bezprostředně souvisely s uskutečněním prodeje zboží je nutné za místo, kde probíhal prodej považovat celý plechový kontejner. Krajský soud v Plzni uzavřel, že žalobci byl prokázán prodej lihovin a tabákových výrobků na místě, na které se vztahuje zákaz prodeje uvedených v § 133 odst. 1 zákona o spotřebních daních, proto se dopustil správního deliktu podle § 135c odst. 2 téhož zákona.

Podle sdělení soudní kanceláře Krajského soudu v Plzni nabyl rozsudek ze dne 30.09.2013, č.j. 57 Af 41/2011-169, právní moci dne 31.10.2013, kasační stížnost nebyla podána (záznam ze dne 20.10.2014).

Soud o věci jednal a rozhodoval bez nařízení ústního jednání ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť účastníci takový postup soudu akceptovali.

Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že jsou dány důvody pro jeho zrušení.

K žalobou tvrzeným skutečnostem, ve znění jejího doplnění, které žalobce učinil shora citovanými podáními, z obsahu spisového materiálu, rozhodnutí správních orgánů obou stupňů a písemného vyjádření žalovaného k podané žalobě vyplynulo, že dne 20.08.2009 bylo pod č.j. 6889-02/09-1601-21 vydáno rozhodnutí Celního ředitelství Plzeň, kterým bylo změněno rozhodnutí Celního úřadu Karlovy Vary ze dne 27.05.2009 č.j. 4592-3/2009-086100-21 tak, že byla změněna část dosavadního textu výroku prvoinstančního správního rozhodnutí v tom smyslu, že žalobce svým jednáním naplnil skutkovou podstatu jiného správního deliktu v rozsahu a způsobem shora uvedeným a byla mu proto podle § 135c odst. 2

zákona o spotřebních daní uložena pokuta ve výši 100.000,- Kč. Ve zbylém rozsahu byl výrok prvoinstančního správního rozhodnutí ponechán beze změny a potvrzen. Rozhodnutí nabylo právní moci dne 24.08.2009 (dále též podkladové rozhodnutí).

Dne 05.11.2009 Celní úřad Praha D-1 (dále jen celní úřad) objednal zničení zboží u společnosti Bio Servis Benešov spol. s.r.o., - lihových nápojů včetně skleněných obalů v počtu 16.949 ks (cca. 8 tun). Celními orgány byla určena komise dohlízející na zničení zboží (určení členů komise dohlízejících na zničení zboží ze dne 23.11.2009 rozkaz č. 250/2009). Společnost Bio Servis Benešov fakturovala celnímu úřadu na základě objednávky ze dne 05.11.2009 částku ve výši 48.603,-Kč.

Následně celní úřad prvoinstančním správním rozhodnutím uložil žalobci zaplatit náklady vzniklých v souvislosti se zničením zboží, u kterých bylo rozhodnuto o jejich propadnutí nebo zabrání rozhodnutím Celního úřadu v Karlových Varech ze dne 27.05.2009 č.j. 4592-3/2009-086100-021 (prvoinstanční rozhodnutí podkladového rozhodnutí) ve výši 48.603,10 na příslušný bankovní účet a ve stanovené lhůtě splatnosti. V odůvodnění rozhodnutí poukázal celní úřad na podkladové rozhodnutí a rozhodnutí správního orgánu I. stupně v řízení o vydání podkladového rozhodnutí (rozhodnutí Celního úřadu o uložení nákladů vzniklých v souvislosti se zničením zboží ze dne 26.11.2009 zn. 19832-2/2009-176800-021).

Podáním ze dne 07.01.2010 se žalobce proti prvoinstančnímu správnímu rozhodnutí odvolal, následně bylo odvolání podání ze dne 07.01.2010 doplněno. Žalobce v odvolání argumentoval obdobně jako v podané žalobě. O odvolání bylo rozhodnuto žalobou napadeným rozhodnutím, kterým bylo prvoinstanční správní rozhodnutí celního úřadu změněno způsobem ve výroku rozhodnutí uvedeným tak, že došlo ke změně v označení zákonných ustanovení, částka ve výši 48.603,10 Kč se stanoveným místem plnění a lhůtou splatnosti zůstala zachována. V odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí žalovaný poukázal na řízení, v němž bylo vydáno podkladové rozhodnutí, kterým byla žalobci uložena sankce pokuty ve výši 100.000,- Kč a vysloveno propadnutí zboží.

Ze sdělení žalobce po podání žaloby (podání ze dne 16.08.2013 a 01.11.2013) a zjištění soudu u soudní kanceláře Krajského soudu v Plzni (záznam ze dne 20.10.2014) vyplynulo, že podkladové rozhodnutí, které bylo důvodem pro postup správních orgánů obou stupňů v projednávané věci podle § 135d odst. 3 zákona o spotřebních daní, tedy uložení povinnosti žalobci nahradit státu náklady spojené se zničením propadlých, nebo zabraných tabákových výrobků nebo lihovin, bylo rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 30.09.2013 č.j. 57 Af 41/2011-169, který nabyl právní moci dne 31.10.2013 a proti němuž nebyla podána kasační stížnost, zrušeno a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení. V odůvodnění rozsudku Krajský soud v Plzni vyšel ze závěrů, ke kterým dospěl Ústavní soud v nálezu ze dne 30.07.2013 sp.zn. Pl.ÚS 37/11 a dospěl k závěru, že se žalovaný v odůvodnění podkladového rozhodnutí nezabýval možným dopadem sankce ve vztahu k majetkové podstatě žalobce a Krajský soud v Plzni tak nemohl přezkoumat správnost jeho závěru o tom, zda propadnutím výrobků v hodnotě okolo 3 miliony Kč bylo zasaženo vlastnické právo žalobce ve smyslu čl. 11 Listiny, a zda tyto okolnosti neznemožňují uložení trestu propadnutí předmětného zboží s ohledem na majetkovou podstatu žalobce, respektive zda by uložená sankce neměla likvidační nebo rdousící charakter ve vztahu k žalobci.

Za tohoto stavu Městský soud v Praze v nyní projednávané věci nemohl přehlédnout, že doslovná aplikace ustanovení § 75 odst. 1 s.r.s., podle kterého při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, je omezena. Podle judikatury správních soudů a Ústavního soudu umožňuje praxe v některých případech přihlédnout ke změně právního či skutkového stavu, která nastala až po vydání rozhodnutí správního orgánu, byť ve výjimečných případech, kdy by s přihlédnutím ke

konkrétním okolnostem případu nebylo možné důslednou aplikaci § 75 odst. 1 s. ř. s. z ústavněprávního hlediska akceptovat (srovnej například nález Ústavního soudu ze dne 02.06.2005 sp.zn. I.ÚS 605/03 a rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 15.09.2011 č.j. 4 Ads 35/2011-75). Výrazem ústavně konformní interpretace § 75 odst. 1 s.ř.s. je řada dalších rozhodnutí Nejvyššího správního soudu vycházející z dlouhodobé a konstantní judikatury Ústavního soudu, podle níž při přezkoumání rozhodnutí správního orgánu nemůže soud vycházet z právního stavu, který tu byl v době jeho vydání, jestliže tato úprava byla v mezidobí zrušena. Nutnost přihlížet ke skutkovým a právním novotám shledal Nejvyšší správní soud například v rozsudku ze dne 04.03.2009 č.j. 6As 44/2008-142, dále v rozsudku ze dne 29.04.2008 č.j. 2 Afs 9/2005-158 a dalších. Vždy je třeba posoudit, zda jsou v projednávané věci dány závažné důvody pro prolomení zásady obsažené v § 75 odst. 1 s.ř.s.

V nyní projednávané věci soud dospěl k závěru, že takové závažné důvody dány jsou. K tomu soud předně uvádí, že ve shodě s účastníky řízení považuje žalobou napadené rozhodnutí za rozhodnutí akcesorické povahy k podkladovému rozhodnutí, jímž byla žalobci uložena pokuta ve výši 100.000,- Kč a propadnutí tabákových výrobků a lihovin ve smyslu ustanovení § 135d odst. 1 a § 135c odst. 2 zákona o spotřebních daní. Důvodem pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí je skutečnost, že po právní moci žalobou napadeného rozhodnutí došlo ke zrušení jeho podkladového rozhodnutí shora citovaným rozsudkem Krajského soudu v Plzni. Žalobou napadené rozhodnutí o uložení povinnosti žalobci uhradit náklady za zničené zboží, tak dodatečně ztratilo svoji zákonnou oporu. Pokud by zdejší soud v projednávané věci žalobou napadené rozhodnutí nezrušil, mohla by nastat situace, že by v dalším řízení o podkladovém rozhodnutí již znovu nebylo pravomocně rozhodnuto, zatímco na tomto správním aktu založené žalobou napadené rozhodnutí by zůstalo nedotčeno. Z důvodu ústavního principu právní jistoty nelze připustit, aby zde nadále existoval správní akt, který v důsledku zrušení podkladového rozhodnutí správního orgánu ztratil svou zákonnou oporu. Naopak pro naplnění tohoto principu je nezbytné, aby takový akt byl zrušen a věc byla vrácena správnímu orgánu, kterému se tak umožní vyčkat na opětovné splnění základní podmínky pro vydání rozhodnutí podle § 135d odst. 3 zákona o spotřebních daní.

Soud proto žalobou napadené rozhodnutí postupem podle ustanovení § 78 odst. 1, 4 s. ř. s. pro nezákonnost zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V něm bude žalovaný vázán právním názorem, který soud ve zrušujícím rozsudku vyslovil (odst. 5).

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř. s. Žalobce měl ve věci plný úspěch, soud mu proto přiznal právo na náhradu nákladů řízení, které jsou tvořeny náklady za zaplacený soudní poplatek ve výši 2.000,- Kč a náklady za právní zastoupení, a sice 3x hlavní úkon po 2.100,- Kč (převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby, podání žalobce ze dne 18.07.2011 dle § 11 odst. 1 písm. a) , d) vyhlášky č. 177/1996Sb., advokátní tarif ve znění účinném do 31.12.2012) po 2.100,- Kč, a dále 1x hlavní úkon (podání žalobce ze dne 01.11.2013 dle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu ve znění účinném od 01.01.2013) , dále 4 x režijní paušál po 300,- Kč (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky), celkem 10.600,- Kč, a DPH jehož je zástupce žalobce plátcem ve výši 2.226,- Kč, tedy celkem 14.826 Kč.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na

sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 23. října 2014

JUDr. Ivanka Havlíková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Lucie Horáková